

ELU-PÄIKE

« ÜHENDUS KRISTUSES »

Tallinnas Linnala
Meeskonnatöökogu

MINA OLEN ÜLESTÕUSMINE

JA ELU

JOH. 11,25

N^o18

Küsimused toimetusele.

I. „...Kas on siis „Ühendus Kristuses“ rohkem kui teised — kodumaine vaimlik liikumine?..“

Vastus: „Ühendus Kristuses“ asutamise aluseks on ilmutus ja enne ühingu registreerimist oli tema nimetus antud vaimus, siis, kui polnud veel mõtetki selle ühingu üle.

Nii siis sündis vaimlikult „Ühendus Kristuses“ Eestis. Millise teise vaimliku liikumise kohta Teie seda võite öelda? Ka ühing sündis Eestis.

„Ühendus Kristuses“ pole asutatud vaimlikult mitte inimeste poolt, vaid Kristuse Enese poolt. Et Kristus tarvitas Oma riistadena abik. Smirnovid, ei tähenda mitte, et „Ühendus Kristuses“ häll on võõral maal.

Sündides Eestis — ta ongi kodumaine!

Toimetus.

II. **Vastus:** ...Teie avate oma kirjas uue õpetuse „usuga võtmisest“, kuid Jumala Sõna õpetab usuga saavutamist, sest paljude viletsustega ja kannatustega tuleb enese poole kiskuda taevariiki, ütleb Jumala Sõna, sest usuga saavutamine avab selle vaimliku korralduse, mis annab meile Jumala Sõna: enne tuleb patukahetsus ja siis alles avaneb elav usk Jumalalt.

Teie toote „moodsa usuga võtmise“ õpetuse õgustamiseks juhuse apostel Viilippusest ja mooramehest.

Püha Vaim aga juhib tähelepanu sellele, et mooramees sõitis Jerusalemma, et kummardada Elavat Jumalat kahetsedes ja puhastades kannatustega, enesehukkamõistmisega enda südant Elava Jumala Pale ees. Tema sisemine vaimlik seisukord oli niivõrd vaimlikult koondatud Jumalasse, et ta pühendas, tülles Jerusalemmast

tagasi, oma aja ka reisil selleks, et Piiblit lugedes leida õiget pääsmiseteed ja tungida ikka rohkem Jumala äratundmisesse. Püha Vaim, nähes tema südant juba pattukahetsenuna ja ennast pühendanuna Jumalale, otsustas temale avada Evangeeliumi pääsmise tee, s. o. Kristuse Kolgata Ohvri. Mooramehel puudus ainult elava usuga juba tulnud Kristust oma südamesse vastu võtta, ja kui tema seda tegi, siis oli ta ka valmis olema Kristuse järelkäija. Olles Püha Vaimu poolt, selleks vaimlikult valmistatud apostel Viilippuse kaudu; muidugi oli ta ka valmis väliselt seda tunnustama ristimisega, sest tema süda oli sisemiselt saanud juba täiesti Jumala omaks.

Nii siis, ka see näide Jumala Sõnast kriipsutab alla ja tõendab, et Evangeeliumi õpetuses on „usuga saavutamine“...

Mooramehe südames oli saavutatud Jerusalemma templis Vana Testamendi õigete seisukord, — tal puudus aga Uue-Testamendi pääsmine Kristuse Ohvri läbi ja elav ühendus Kristusega. Mitte ainult Teie, vaid palju usklikke toovad ette seda kirjakohta oma moodsate „usuga võtmise“ teooriate õige mõistamiseks, kuid see on täiesti aluseta ja vasturääkivuses terve Jumala Sõnaga.

Moodsal usuteooriat püütakse inimlikult tõendada, nagu poleks vaja nõuda patukahetsust ja ümberpöörmist, vaid ainult usku. Püha Vaim aga näitab, et selle mooramehe seisukord oli juba niivõrd puhastatud kahetsuse läbi, et ta oli väärt, et Püha Vaim saatis apostel Viilippuse, et seda meest Kristuse Enese juure viia. Kahetsenud kuninga mees uskus nüüd Kristusesse, kui Jumala Poega, s. o., et Tema oligi Päästja, Kes tuli taevast maa peale, et täita Enda Ohvri läbi täieliku Jumaliku armastuse tahet tema ja inimsöö päästmiseks...

N. Smirnov.

Vaimlikke aforisme: Inimene on liiga tark, et uskuda ja liiga rumal, et teada Jumalast.

Õhtumaa on aktiivne maises ja passiivne vaimlikus; Idamaa on aktiivne vaimlikus ja passiivne maises.

N. Smirnov.

Teadaanne.

Vaimlikult janunevatele hingedele, kes soovivad astuda „Ühendus Kristuses“ liikmeks, korraldatakse piiblitunnid:

Tallinnas igal pühapäeval kell 5 p. l. Ühingu juhatuses ruumides, Heeringa tn. 15—12;

Narvas iga kuu teisel ja neljandal pühapäeval Narva osakonna palveruumis, Eha tn. № 14—1.

* * *

Tallinnas peetakse Kr. Ü. „Ühendus Kristuses“ vaimulikud koosolekud 1937 a. iga kuu kolmandal pühapäeval, 17. jaan.; 21. veebr.; 21. märtsil j. n. e. Tallinna linna XIII algkooli saalis, Tartu mnt. № 33. Koosoleku algus kell 4 p. l.

* * *

Kristliku Ühingu „Ühendus Kristuses“ osakondade aadressid:

Tallinnas, Heeringa tn. 15—12; esim. J. Valgustee.
Narvas, Eha tn. 14—1; esimees, mag. A. Väärismaa.
Tartus, esimees, cand. teol. E. Öunapuu.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMULIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI.
Ilmub 6 korda aastas. 3. aastakäik.

Nr. 18.

Vastutav ja peatoimetaja Viilip Elustus; tegevtoimetaja k. t. J. Helendi; toimetajad: N. Smirnov ja J. Valgustee; toimetuse liikm.: cand. theol. E. Õunapuu, mag. A. Väärismaa. Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“. Toimetuse aadress: Põltsamaa, Nurme tn. № 8, p-k. 49.

Nr. 18.

L. 2. 408 -

1936.

Tallinna Linn
Keskraamatukogu

TALLINNA KESK-
RAAMATUKOGU

Kannatav armastus ärasalgamise rüüs.

Vaikne on see öö, täis rasket saladust..
Vaikib maailmkond ja närbunud on vilkuvad tähed.. Küsivas mõistmatuses
varjab end loodus..
Hukkaminev inimsugu on aheldanud end surmakandva une köidikutesse...

Peitnud end igavikku on suured, säravad, valgustajad Jumala saadikud... Kustunud on nende valgus, mis hoovas maa peale, maale, mis ikka kaugemale ja kaugemale lahkub puhtast helesinisest taevast... ja laskub ikka madalamale ja madalamale kuristiku lagendikule...

Kuritegudes, pattudes, kaetud verise linikuga, maa on vajunud pimedusesse... et varjata end kõigest läbitungiva **Tõe** ja **Valguse** silmade eest...

Vaimlik mõök oli tõstetud maailma üle...

Ja looming ootas õiguse kohtu tegevust...

Hõiskavad taevad helisesid rõõmu, au, kiituselauludest...

Seal läks täide igavestest igavene töötus... Jumal ilmutas Oma halastuse saladust Jumalikus armastuses...

Ärasalgamise — pani **Isa** Ise inimsoo päästmise aluseks: kannatavas armastuses saatis Isa hukkuva maa peale Armsa Ainusündinud Poja.

Kõik taeva sõjaväed, kõik inglite hulgad valitseva rahu ja kõikvõitva armastuse sfääris langesid põrmu lahti pitseeritud lunastuse saladuse ees ja andsid au ja kiitust **Tarkuse Jumalale** — maailmkonna **Loojale** — **inimsoo Isale**.

Igavikust püüdsid pühad tungida **Isa armastuse** saladuse sisusse. Nende silmade ees avanesid nüüd **Isa ärasalgamise** suurus ja kättesaamata sügavus.

Isale sõnakuulelik **Jumala Poeg** jättis maha Jumala Riigi hiilguse... jättis puhtad läbipaistvad taevased kojad... jättis Kõigepühama **Paiga**... et alla minna hukkuva inimsoo pimedusesse...

Kehastades Endas kannatavat armastust, Kristus võttis tervena selle ärasalgamise olemuse vastu.

Ärasalgamine avas tee Halastusele...

ja Halastus peatas õigusemõistmise mõõga.

* * *

Ilmapatuta võttis Enda peale kõik patuse, et Eneses hukka mõistes pattu, võita patt Oma süütusega.

Vägev võttis Enda peale nõtruse, et kandes Endas nõtrust, võita nõtrus ära väega ülevalt.

Jumala Poeg sai inimeseks, s. o. kandis Enda peal inimlikku selleks, et Jumalikuga võita ära kõik inimlik.

Sõnakuulmisega **Isale Uus Adam** avas inimsoole uue ajajärgu, uue ühenduse ajajärgu Jumala ja inimeste vahel.

Esimene armastuse ühendus oli ära rikutud esimese **Adama** sõnakuulmatuse läbi ja pidi saama üles ehitatud Teise **Adama** sõnakuulmise kaudu.

Esimese inimese sõnakuulmatus sünnitas esimese patu ja inimene kattis ennast alalise mitte alistumise ja Jumalale vastupanemise riietusega—liha olemusega...

Ära minnes **Vaimust**—inimene sai lihaks... sai orjaks... patu, haiguse ja surma võimuses.

Sündides Vaimust, Uus Adam saab **inimsoo Päästjaks**. Kannatustega teostab Jumala Poeg täielikku sõnakuulmist **Isale** ja võites ära Jumalale vastupaneva liha olemuse...

Ta riietab End kannatustes **Jumala Ülempreestri** vaimlikku teemantrüüsse.

Asendades kõik vana, lihaliku inimsoo ohvrid Endaga, **Kristus annab Iseenda**

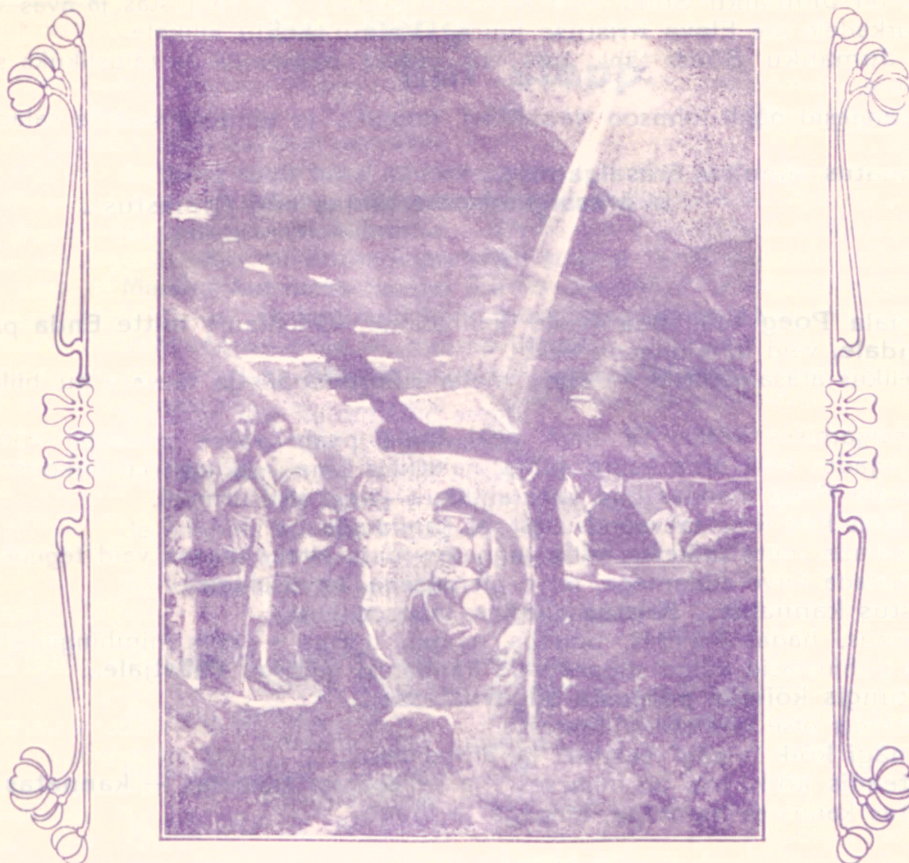
Vaimlikuks Ohvriks.

Vaimuga sai ära võidetud liha...

Ja Elu võitis surma!

* * *

Tundes ära Jumala päästmisplaani suurt saladust, terve taevast hõiskas ja austas Jumalat.

Inglid lõigates tiibadega õhulagendikke, lendasid maa peale... Nad olid haaratud valguse jugadest, mis hoovasid taeva lõpmatuses — ja selle valguse ees põgenes jultunud maa pimedus.

Magava maailmkonna tumm öö sai katkestatud inglite vaimliku hõiske ja ülisuure rõõmu lauluga:

Au Jumalale kõrguste - kõrgustel—maa peal rahu hea tahtega inimestes.

Terve taevas juubeldas, kõik taeva sõjavägi hõiskas, vaadates inimsoo Päästja kannatavas armastuses ilmumisele...

Surma ja kurjuse Jumalik Äravõitja — hukkuvate hingede Suur Lunastaja — Kristus — Lapsukesena alanduse ja tasanduse, puhtuse ja pühaduse Neitsi Maria kätel...

* * *

Idamaa täht — uue elu hommikutäht, särades taeva kõrgustes, alistas inimsoo tarkuse ja viis teda aastasadade pimeduse ja eksituse kaudu **Jumala Tarkuse** jalgade juure — **Tõe** jalgade juure...

inimlik tarkus jäi seisma heldimuses (imestuses): kuninga lossi asemel, kulla, marmor ja toreduse asemel — karjalaut...

vaipade, kalliste kangaste ja kuningliku voodi asemel — heintega täidetud sõim...

tuhandete teenijate asemel — põllult kokkujooksnud karjased...

inimtarkus leidis **Jumala Poja** vaesuses, kitsuses, lihtsuses.

Puudus ja ebamugavus ümbritsesid **Taeva Isa armastatud Poega**.

Selge ja kiirgjas täht — Idamaa tarkade teejuht — jäi taevas seisma ja täitis lauda valguse paistega.

See oli **Jumaliku Sõna** hele kehastamise täht, mis valgustas ja avas vaimlikudele tarkadele tee **Elava Kristuse** juure... **Vaimu** ja **Elu** allikale.

Oo **Jumaliku Sõna** täht, mis viis targad pääsemise ja täiuslikuks saamise Allika juure.

Ja langesid näoli inimsoo vaimlikud targad... ja tungisid suurde saladusesse:

kannatus sünnitas ärasalgamise...

ja ärasalgamisesse riietas end Armastus...

* * *

Jumala Poeg tuli maa peale kannatama, kannatama **mitte Enda** pärast ja **mitte Endale**, vaid inimhingede eest..

Täielikus ärasalgamises — jättis maha **Hingedepäästja** taevase au, hiilguse ja rõõmu...

Ärasalgamises võttis Ta maa peal Enda peale vaese puusepa võõraspoja saatuse, jagades kõik oma suure, püha, neitsiliku Ema raskused ja elukoormad.

Jumala Poeg alandas End vabatahtlikult—isegi ristisurmani.

Ise jättis End ilma taevaõndsusest, et kannatada...

kannatada mitte mõtetes, mitte tunnetes, mitte ettekujutuses, vaid tegelikkuses...

kannatada terve südamega, terve olemusega, terve eluga...

Kristus kannatas... Kristus ahastas inimsoo eest.

Hukatus, häda, õnnetus, puudus, haigus, nõtrus — kõik inimhingede haavad ja paised põhjustasid kõige sügavamaid kannatusi inimsoo **Päästjale...**

Ta tungis kõikide põhjuste sügavustesse...

Ta tungis otse inimese südamesse...

Ta nägi kõik... nägi salajast ja ärapeidetut...

Ta teadis kõik, mis on inimeses... ja sellepärast kannatas — **kannatas alati...**

Kristus kannatas Vaimuga, hingega ja ihuga...

Päästev armastus sünnib kannatuses...

ja kannatama sünnib inimene, et tõusta taevasse.

* * *

Taeva Isa pani inimsoo päästmisele suure, vaimliku ja sügava **lahtimõistava, vabastava ja võitva aluse...**

see alus on — **ärasalgamine!**

Jumal ise andis ärasalgamises kannatustele Oma Armsa Poja...

Ja **Jumala Poeg** läks kannatustele täielikus ärasalgamises...

Kõik apostlid, prohvetid, Jumala teenrid — **Kristuse õpilased** — käisid Tema järel valu, kitsast, risti teed — **käisid ärasalgamises.**

„Kes ei salga ära kõik, mis tal on, ei või Mu õpilane olla“, ütles **Kristus** — **Hingedepäästja!**

Ja sellest ajast on avatud inimsoole Kristuse elu ja teenistuse **vaimlik seadus**: palgalised Jumala viinamäel, kes loovad oma maist heaolekut, kes töötavad Kristuse põldudel tasu eest, kes elavad salaja või avalikult isiklikku elu—**ei või olla Kristuse jüngrid...**

Paljud otsivad selle tee vaimlikku au, aga astuda sellele teele ei suuda: nad lükkavad ära ärasalgamise võtme — võtme, millega avanevad väravad Jumala Riiki...

Ainult need, kes on ärasalgamise pulmarüüs, lähevad Talle pulmapeole.

Ainult ärasalgamises kõigest maisest, isiklikust, inimlikust võib olla **ühendus hinge ja Kristuse vahel.**

Jumala Riik avanes maa peal sisemiselt nendes südames, kes käivad **Elava Kristuse** teed kannatava armastuse ärasalgamises.

**Nii ilmus kannatav armastus
ärasalgamise rüüs.**

Nataly Smirnov.

Vene keelest.

Su hing kui stepp.

Minu abikaasale.

Su hing toob oma laisuselt
Mul meelde steppe kodumailt...
Nii piiritu... nii ääretu...
nii ümberhaaramatu suur...
Maailm kui oleks kaugel ära
ja kadunud kõik müra, soigumine, kära...
Jah, võõrad sulle — maised linnad...
sa **Päästja** jalgel — vaikselt hingad...
Su hing kui kodumaine stepp,
ta üle lilli pillutud...
Ent üle stepirohu õrnalt sosisteleb tuul —
hää lõhna unelmile vastuseks...
Ja sinihelkjast taeva sügavusest
su poole tõttab päiksekiir!
Su rohus tihedas nii vaik' —
sääl lindudel on puhkepaik...
Ja süngeil tundidel, mil möllab
hooga metsikult orkaan,
Ja sinu avaruse üle
keerleb tume pilvejõuk...
Kuis rahulikult — suursuguselt
kummardades maani näo
Ja häirimatult, segamatult
sa langed põrmu **Looja** ees...
Kui süngeist pilvist tumedaist
veel langvad läbikatsumiste joad,
Sa vaikselt ootad püha taevaselgust,
mil hiilgab päike uuesti!
Ja värskendatult kannatuste vihmast,
sa tõused üles — huulil laul!
Su hing kui avar, elav stepp,
all taevavõlve elutseb!

Nataly Smirnov.

Taevatähed ja usuta usklikud.

Jutlus.

Jes. 55, 8

Kaasaegse kristluse tragöödia seisab selles, et kristlased on kaotanud põhitõe, mille Jumal ise avab prohvet Jesaja läbi:

Minu teed — ei ole teie teed

Minu mõtted — ei ole teie mõtted!

Tragöödia on selles, et inimsugu ei käi Jumala teedel, vaid oma teedel. Kaotanud elava ühenduse Jumalaga, usklikud kaotasid ka Jumala tee ja hakkasid

ennast juhatama oma mõtetega ja väljamõtlemata oma teid.

Nii kaua kui hinged on elavas ühenduses Jumalaga — Issand vastab nende küsimustele ja iga elusamm tehakse kokkukõlas Jumala tahtmisega; niisuguseid näiteid on Piiblis väga palju. Meie teame Piiblist, et kuningad küsisid Issandat Tema prohvetite läbi, kuidas nad peavad talitama.

Piibel kõneleb meile sellest, et Jumal Ise juhatab oma rahvast Kõik teed, mitte ainult vaimlikud ja hingelised, vaid ka füüsilised — näiteks Israeli rändamisel töötusemaale, ka füüsilise tee märkis ette Jumal.

Milline selgus, milline kindlus ja milline kahtluseta usk vaimustasid Jumala rahvast, keda juhutati Jumala Enda käskudega ja näpunäidetega. **Nad ei tunnud meie aja tragöödiat, kui inimeste seisukord ei võimalda vastuse saamist ega juhatast Jumalalt Endalt.**

Petrogradis, pastor P., lahendades küsimust: kas on võimalik meie elav hinge ühendus Jumalaga, kuulutas kantslist, et see on nüüd võimata, et raudne vaikumine paneb kinni meie eest taeva ja nende sõnade eest — selle vale eest Jumala peale — ta enam ei astunud kantslisse — jäi südamega haigeks ja suri.

Jumala Sõna tunnistab meile, et Jumal ei muutu — Ta on ikka Seesama! Ainult inimesed on ära kaotanud selle elava sideme Jumalaga, mis on kristliku elu eesmärk. **Iga kristlase eesmärk ja terve kristluse eesmärk on ühendus Jumalaga.**

Kaotades ära selle kõige väärtuslikuma ja ainukese vajaliku oma usuelus, hinged lahkuvad Jumalast ja loogiliselt on selge, et **lahkudes Jumalast — nad kaotavad ka tee, millel neid juhatab Jumal Ise.**

Selles on vaimliku tragöödia sisu, et **hinged ei tunne Jumala teid.** Kaotades ära Jumala tee, vaatamata sellele, et on olemas Jumala Sõna, milles antud kõik vajalikud alused vaimliku elu jaoks, iga indiviid tunneb vajadust selles, et Temale avatakse, mil kombel tema individuaalsus võib kätte saada vaimliku eesmärgi, sest igal hingel on oma iseäraldused ja lahkuvad elutingimused — tal on vaja teada seda eluteed, mis temale ette määratud Jumala poolt.

Kui Jumal nägi oma rahva nõtrust ja võimetust ilma vahemeesteta otsekohe Jumalalt teejuhataste saamises, siis Jumal Oma armu pärast saatis vaimlikke juhatajaid nagu Mooses, Aaron ja prohvetid.

Leida elus Jumala teed ei olnud Vana Testamendis kerge: **inimene ikka kaldus otsima oma teed ja inimese kuri tahe ei tahtnud minna Jumala teed;** kui saagedasti Jumal avas prohvetite läbi Oma tahet, aga inimesed läksid selle Jumaliku tahte vastu. Alates Adamast, kes läks kõrvale Jumala teest isiklikule teele — kõik

inimesed valivad ära Jumala tee asemele oma teed — inimlikud teed, isiklikud teed, ei saavuta vaimlikke eesmärke, vaid on nõus lihaliku inimese tahtega ja tunnetega.

Usklikud inimesed, avab meile Jumala Sõna, otsivad ka oma teid ja prohveteid, kes meelitavad nende kuulmist ja ei sega neid käimast oma teedel. Ära valides oma inimlikud teed, inimesed kaotasid mitte ainult isikliku ühenduse Jumalaga, vaid kaotasid ka vaimliku tee Jumala Riiki — pääsemise ja täiuslikuks saamise tee. Ja kui igasugune liha, tunnistab Jumala Sõna, kõverdas ära Jumalast määratud tee, siis Jumal saatis hukatuse — veeuputuse, et peatada inimsugu, kes valinud hukatuse tee pääsemise tee asemel.

Inimsoo elu kõikidel aegadel on kuulda ikka seesama Jumala kutsumine: **pööratagu Tema juure ja astutagu sellele teele, mis avab Issand.**

Inimsoo ajalugu, mille avab Piibel, näitab, et **inimsugu vaatamata kõikidele Jumala seadustele, siiski valis mitte Jumala tee, vaid oma tee.**

Ilmub Kristus ja avab tervele inimsoole: „Mina olen tee“.

Teiste sõnadega: inimesed on niivõrd kaotanud Jumala tee, nii sügavasti lahkunud Jumalast, et Vana Testamendi võimalus, pöörata otsekohe Jumala poole, on nendele täiesti võimata. Pääsemise tee avab end ainult Kolgata Ohvri läbi. Kristuse kannatuste hinnaga avab end meile pääsemise tee taevasse — tee igavesesse Jumala Riiki.

Kui vähe on hingi, kes valivad **Kristuse Enda oma teeks, tõeks ja eluks!**

Jumal, nähes tervet kaduvust, kõiki inimeste eksitusi, usklike seisukordade hirmsat segadust, pakub meile Oma Poja, ja mis siis?

Kas võtavad hinged vastu Elavat Kristust — Jumala teed?

Me näeme, et ehkküll inimesed sõnadega ka võtavad Kristust vastu ja suuga Teda tunnistavad, siiski **inimese süda seisab kaugel Issandast;** nii tunnistab meile Jumala Sõna!

Milles on siis selle tragöödia juur? Mispärast hinged lähevad ära Jumala teelt ja valivad oma teed??

Jumal avab põhjuse: **tee, mida Jumal pakub inimsoole on kõrgem kui kõik inimlikud teed ja see vahe on nii suur, kui vahe taeva ja maa vahel.**

Selle maailma inimene ei suuda kuidagi sisemiselt lahkuda maast — ta on maast tehtud, nagu Adam, pöörab tagasi maasse: ta eesmärgid, ta huvid, ta elu on maised ja maa peal. On liik inimesi, kes peavad võimatuks vaimliku ilma, vaimliku tegelikkuse, vaimliku tuleviku olemasolemist — mispärast?

Sellepärast, et inimene on maast, aga maine pöörab alati tagasi maa juure, **ta ei taha, aga sellepärast ka ei suuda, tõusta üles maast**, ning ei taha ennast lahti kiskuda oma kitsast, maisest vaatepiirist. Ta armastab ainult iseennast, ta muretsseb ainult iseenda eest, aga **Jumala tee—Kristus—käsib ära salata iseennast, võtta enda peale oma rist ja käia Kristuse järel.**

„Kuida nii?“ — ütleb inimene — „maha jätta oma mõtted, **oma** soovid, ära salata **oma** tahtest ja vastu võtta **Jumala mõtted, Jumala käskimised — Jumala tahe**—see tähendab maha jätta **oma** elutee ja usaldada end Jumalale ja ära valida Jumala teel Ei, seda ma ei taha“, ütleb inimene, „Ma ei taha — ma ei taha täita Jumala tahtet; mul on **minu** tahe; ma tahan ise enda eest muretseda; ma tahan ise korraldada oma elu; ma tahan elada **nii** kujumina tahan, aga mitte nii kui Jumal tahab“.

Teiste sõnadega: inimene meelega ja avalikult salgab ära Jumala tee — sellepärast, et see ei lähe kokku inimese plaanidega.

Inimesel ei jää siis muud üle, kui välja mõelda teooria enda õigustamiseks — ja **ta muutub mitte usu, vaid vajaduse pärast ateistiks, või** varjates end kristluse maski taha, **muutub usuliseks ateistiks.** See on meie ajal kõige enam levinud tüüp inimesi **usklike keskel.**

Usuline ateist — on väljast poolt, nime poolest ja kuuluvuse poolest — kristlane.

Rohkem: ta ohverdab ja võtab osa heategudest; veel rohkem: ta külastab usulisi koosolekuid, mitte ainult kui kuulaja, vaid ka kui kuulutaja. Ta uurib Jumala Sõna, ta palvetab, ta õpetab teisi kristlikult elama: räägib targasti, sügavasti ja ilusasti.

Välisest küljest, kõik on korras ja meie oleme kindlad, et tegemist on tõemeelse kristlasega.

Aga siiski Jumala silmade ees avaneb sootuks teine pilt.

Usuline ateist ei usu elavasse Jumalasse, ei oma Temaga elavat ühendust, ei saa vastuseid oma palvetele; kõike arutab lihaliku mõistusega; räägib oma sõnu, aga Jumala Sõnu rääkida ei või.

Usuline ateist ei usu elavasse ühendusesse Kristusega, ei usu, et ka meie päevil lähevad täide Kristuse Sõnad ja nimelt, et Tema lambad kuulevad Tema häält; ei usu, et Kristus vaimus ilmub Oma jüngritele, vatamata sellele, et nii on öeldud Johannese Ev. ja Ilmutusraamatus. Ühe sõnaga, neil ei ole elavat usku ja, rääkides Kristusest, nad ise tegelikult elavasse Ülestõusnud Kristusesse ei usu. Kristus ütleb, et kui Ta tuleb maa peale — kas leiab Ta usku? Selle küsimuse sisu on väga tõsine ja traagiline. Kristus teadis, et õige usk viimaseks ajaks sureb välja, kaotab jõu, ei ole enam tõelik ja, kaotades elu ja oma allika elavas ühenduses Jumalaga, jahtub ära, läheb tuimaks ja sureb.

Esitades seda küsimust, Kristus peab silmas hinge **elavat** usku, kes on alati elavas ühenduses Temaga; **surenud, inimlikku, passiivset usku, usuliste ateistide usku, Kristus ei loe usuks!** —

Usuta usklikud — see on viimse aja tundemärk! Sellepärast meie peame eriti ennast hoidma hädaohu eest ja valvel olema, et ka meie ei muutuks usulisteks ateistideks, sest nakkus viskab maha taevast maa peale ühe kolmandiku tähtede arvust, nagu avatud Ilmutusraamatus.

Need õiged usklikud, säravad kui tähed, s. o., kes teisi hingi elava usu juure toovad; lendav madu **salalikkusega ja kavalusega kisub ära Jumala teelt, taevast — maa peale, ja need tähed, mis andsid valgust ka teistele, lahkudes Jumala teelt oma isiklikele, maisetele, inimlikele teedele, osutuvad mahavisatuteks taevast — maa peale...**

Tänases tekstis Issand avab, et **Tema tee on kõrgem inimlikust, nagu taevas on kõrgem maast.**

Nii pea, kui usklikud jätavad **taeva — Jumala tee**—nad langevad vaimlikult maa peale, sest et

oma isiklikud teed ei või neid hoida taevas!

Tähed hoiavad end taevas Kristuse jõuga.

Nende vaimlik ühendus üksteisega on tõese vennaarmastuse valgus. Vaimliku

THE HISTORY OF THE UNITED STATES OF AMERICA

CHAPTER I. THE DISCOVERY OF AMERICA.

THE first discovery of America was made by Christopher Columbus in 1492.

He sailed from Spain on the 3rd of September, and after a long and dangerous voyage, he discovered the continent of America on the 12th of October.

At that time, the only people who lived in America were the Indians.

They were a very primitive people, and they lived in small villages.

They were very friendly to the Europeans, and they showed them the way to the interior of the continent.

Columbus was very much interested in the discovery, and he returned to Spain with a large amount of gold and silver.

He was very much honored by the Spanish king, and he was made a knight of the Order of St. James.

He was also made the first viceroy of the Indies, and he was given the right to govern all the Spanish colonies in America.

He was very much successful in his career, and he was one of the greatest explorers of the world.

He died on the 20th of May, 1506, in the city of Valladolid, Spain.

His discovery of America was one of the most important events in the history of the world.

It opened up a new world to the Europeans, and it led to the discovery of many other parts of the world.

It was the beginning of a new era in the history of the world, and it was the beginning of the great age of discovery.

It was the beginning of the great age of exploration, and it was the beginning of the great age of discovery.

It was the beginning of the great age of discovery, and it was the beginning of the great age of exploration.

It was the beginning of the great age of exploration, and it was the beginning of the great age of discovery.

It was the beginning of the great age of discovery, and it was the beginning of the great age of exploration.

It was the beginning of the great age of exploration, and it was the beginning of the great age of discovery.

It was the beginning of the great age of discovery, and it was the beginning of the great age of exploration.

Peetrus ei valvanud, ei olnud valvel ega märganud, kuidas tema juure lähenes äramaskeeritult „headesse“ mõtetesse — saatan ise. Peetrus võttis tema vastu, aga saatanale oli seda vähe: ta otsustas ära viia Kristust Tema ristiteelt — eelseisvast Getsemanis ja Kolgatal. Ta otsustas purustada Jumala päästmisplaani. Kui osavasti, kui peenelt seadis saatan oma võrgu: **ta läheneb Kristusele, kui Tema sõber, kui Tema õpilane... Kristus ei lasknud inimlikku nõrkust Enda ligi, ei võtnud vastu südamesse inimlikke tundeid ja valjult vaimus paljastas saatana juuresoleku. Kristus alati oli vali, alati oli Vaimus ja alati oli valvel inimliku liha üle, inimhinge nõraste üle, millised ta võttis Enda peale, et Oma võiduga avada uuesti Jumala tee ja kutsuda sellele kannatava armastuse risti leele Oma õigeid jüngreid, Oma trusid õpilasi.**

Imelise õpetuse andis meile meie Issand!

Mitte oma inimlikkudest mõtetest ei pea me elus ennast laskma juhatada, vaid Jumala mõtetest.

Meie ei pea käima oma teid, vaid Jumala teid. Inimliku mõtte taga peidab end Peetruses kiusatus, pettus, vale — saatan ise.

Jumal, nagu avas Kristus näites Peetrusega, ei ava End inimlikkude

mõtete läbi. Suur eksitus on mõtelda, et inimlik piiratud, kaduv, maine, lihalik mõte võib avada midagi vaimlikku.

Jumala Oma avaneb vaimus ja jumaliku tunnetamiseks on vaja alguses maha jätta oma teed — ja astuda õige, lõpuleviidud patukahetsuse ja ümberpöörmise läbi Jumala teele.

Alles siis hakkab meie seisukord paistma kui täht vaimliku seisukorra taevas.

Ärge unustage Jumala Sõna hoiatust: üks kolmandik tähti saab taevast maha heidetud maa peale. Need tähed on — usklikud hinged, kes kiusatusesse viidud maiste teedega, jätavad maha Jumala ristitee ja lendav madu oma õpetusega heidab neid taevast maha, s. o. vaimliku elu kõrgusest maa peale.

Lai on maine tee, mis viib hukatusesse ja kitsas, vaevaline on Kristuse tee, mis viib vaimliku seisukorra taevas.

Tema taevalikud teed ei ole meie maised teed — sellepärast pöörame Elava Kristuse juure ja palume, et Ta avaks kõikidele toemeelsetele, janunejatele hingedele — Jumala tee pääsmise ja täiuslikuks saamise juure.

Palume Jeesust, et meie saaksime — Jumala teel igavesesse Jumala Riiki valgustavateks tähtedeks taevas, aga mitte usuta usklikeks maa peal, kus käivad oma teedel.

Nataly Smirnov

„Sinu Riik tulgu“.

(Jumala Riigist ja kuradi riigist).

„Kristus käis ühest linnast ja alevist teise, jutlustades ja kuulutades Jumala Riiki“: (Luuk. 8, 1; 4, 17 ja 23; 9, 35; Mrk. 1, 14—15). Apostlid, täide viies oma suure Õpetaja ja Issanda käsku, jutlustasid igalpool Jumala Riiki, nagu näeme Jumala Sõnast: Luuk. 9, 2; Ap. teg. 19, 8; 20, 25; 28, 23. Prohvet Johannes samuti teatas ette Jumala Riigi lähenemist: Matt. 3.

Kui jutlus Jumala Riigi kohta oli vajalik Kristuse ja Apostlite ajal, seda enam on ta vajalik meie ajal, kui kuradi riik veel suurema jõuga ja võimusega on

hakanud levinema üle terve maailma, kõikide rahvaste keskel. Pingutatud energiaga ja täie eneseohverdusega levitavad kuradi sulased saatana riiki ja võimu maa peal, aga Jumala sulased häbistatult taganevad, sõnagi rääkimata sellest, et peab tulema Jumala riik, ja et ta tingimata tuleb.

Kõige suurem vaimlik tõelikkus vaigitakse ära. Ühed vaikivad sellepärast, et ise ei usu Jumala Riigi tulemisesse, aga teised hooletuse tõttu Jumala asja vastu; kolmandad vaimliku arenemata tõttu:

ei tee vahet taevase Jumala Riigi ja Jumala Riigi vahel, mida oodatakse maa peale; ei saada ka vaimlikult aru Jumala Riigist, mis avaneb tõesete Kristuse järelkäijate sees. Kristus ei seadnud mitte üksi jutluse Jumala Riigist, vaid andis ka käsu Oma õpilastele **paluda**, et ta rutem tuleks maa peale: Matt. 6, 10; Luuk. 11, 2. Nii samuti ka see käsk ei saa täidetud.

Meie Isa palve palvend: „Sinu riik tulgu“ —korratakse ühede poolt ilma teadvuseta ja ilma südamliku püüdeta innukalt paluda selle palvendi elus täideminemise eest, aga teised loevad sootuks üleliigseks

Mis on Jumala Riik maa peal?

Jumala Sõna annab meile kindla ja selge ettekujutuse Jumala Riigi sisu kohta maa peal, s. o. missugune ta saab olema. **Jumala Riik — see on eelseisev pühade inimeste riik maa peal.** Taan. 2, 44; 7, 18; 22 ja 27. Imelise rahu armastuse ja rõõmu, puhtuse ja pühaduse riik, kus täielik Jumala õnnistus kõiges vaimlikus ja heaolemine kõiges maises. Jumala tahe saab täidetud pühade inimeste poolt valjusega ja puhalt, nõnda kui see täidetakse taevas. Sellel alusel pühade riik saab nimetatud Jumala Riigiks. Mitte ainult inimesed ise, aga ka metsikud kiskjad muudavad oma kurja olemuse heaks „**ei tee enam inimestele kurja ega paha**“ Jees. 11, 6–9; 65, 21–25. Terve füüsiline loodus samuti muutub, sest et talt saab ära võetud needus ja ta hakkab kandma rikkalikku vilja: Esek. 36, 24–32; Joel 2, 23–26; Laul 71, 16; Ilm. 22, 1–5.

Jumala riigi maa peale tulemise ajaks, kõik patused saavad ära hävitatud: Jees. 13, 9–13; 24, 1–21; 34, 1–6; Sev. 1, 2–18; Ilm. 6, 8 ja teised. Seda nimetatakse Jumala Sõna järele maailma hukatuseks, s. o. ilmalikkude inimeste hukkamiseks: Jaak. 4, 4; 1 Joh. 2, 15–17.

„**Ja sinna sisse ei lähe midagi roojast ega ükski, kes on end ära annud jälkusele ja valele.**“

Üksikute rahvaste mitmesugused rasked läbielamused ja nende keskel avalikuks tulevad viletsused on hingede ettevalmistamiseks Jumala Riigi maa peale tulemise ajaks. „**Ärge hirmugel see peab enne sündima**“ Mark. 13, 7; Luuk. 21, 9. Usklikud, kokkukõlas Kristuse sõnadega, **ei pea ära**

korrata Meie Isa Palvet, arvates oma pimeduses, et nende palved on rohkem vaimlikud, enam väärt ja täielikumad kui Issanda palve. Ma ei kiida heaks Meie Isa palve masinlikku lugemist, ilma mõtteta, ilma teadvuseta, selle eest meil tuleb kanda üksnes hukkamõistmist. Tarvis on tulise tahtmisega ja tõemeelsusega palveta iga Meie Isa palve palvendi täideminemise eest, aga mitte korrata ainult paljaid sõnu, jättes need viimata teadvuseni. Meie Isa palve on aga kõige selle vaimlik programm, mida meie igapäev peaksime paluma.

hirmuma eelseisvatest suurtest sündmustest, vaid peavad vaimlikult end valmistama nende koledate päevade vastu: Matt. 24, 42–44; Mark. 13, 33–37; Luuk. 21, 34–36.

„**Ja Jehoova sõna sai mu kätte teist korda, ja ütles: Mis sa näed? ja ma ütlesin: Mina näen tuulest puhuvat keeva katelt, ja selle külge põhja poolt. Ja Jehoova ütles mu vastu: Põhja poolt läheb lahti viletsu kõikide selle maa elanikkude peale.**“ Jer. 1, 13–14; 4–6; 25, 32; Sak. 2, 6.

Viletsused lähevad selles korras, nagu need kindlaks määratud Kristuse poolt ja neid saavad saatma Tema poolt näidatud tundemärgid. Rahvad, kes esimestena võtavad vastu raske Jumala viha löögi, esimestena võtavad vastu ka Jumala Riigi kõikide ta imeliste õnnistustega ja imelise eluga. Enamusel usklikest puudub õige ettekujutus Jumala Riigist maa peal. Arvatakse, et Jumal ise tuleb taevast kõrgest maa peale, seab oma trooni keset maad ja hakkab valitsema nähtaval füüsilisel kombel. See on jäme ettekujutus Jumalast. „**Jumal on Vaim**“ ja sellepärast Teda füüsiliste silmadega on võimata näha: selleks oleks vaja muuta kas Jumala Olemust või inimese olemust. Jumal inimese olemuseks muutuda ei või, aga ta võib muuta inimese olemust, või anda inimesele vaimliku nägemise. Jumala Sõna ei anna meile ühtegi näpunäidet selle kohta, et Jumal muudab inimese olemust kui niisugust, nii kaua kui inimene elab maa peal: niisugune muutumine ei ole omane nendele, kes elavad maa peal. Jumal tõepoolest saab juures olema maa

peal pühade keskel, aga see nähtus saab olema vaimus nägematu füüsilisele silmale. Luuk. 17—20. Pühad saavad vaimlikult tunda Tema juuresolekut eneses ja väljaspool. Matt. 28, 20; Joh. 14, 23; Sahar. 14, 9.

Jumala Riik või Kristuse Riik see on üks ja sama vaimlikkude mõistete järele. Kristus ei valitse Iseenda jaoks, vaid Isa auks: Ilm. 11, 15; 12, 10.

Jumala Sõnas kindlasti räägitakse sellest, et „maailma Riik on saanud selle Issanda ja Tema Kristuse Riigiks“. Ilm. 11, 15. See tähendab, et saatana ja maailma võim inimeste üle läheb Kristuse kätte. „Kristu-

sel tuleb valitseda nii kaua, kuni tallab Oma jalgade alla kõik vaenlased“. Ja pärast seda „Ta annab Riigi Jumalale ja Isale: 1. Kor. 15, 24—25; Ebr. 10, 13.

Mõned esitavad vaimlikult naiivse küsimuse: kus tuleb Jumala Riik taevas või maa peal? Taevas ei ole kunagi olnud ega saa olemagi saatana riiki, seal alati on valitsenud ja saab valitsema Kõikvõimas Jumal! Inimeste patulangemise läbi saatan kinnitas oma riigi maa peale; siin saab ta ka ära purustatud ja hävitatud, kõik ta teod ja ülekohus: 1. Joh. 3, 8; Ebr. 9, 26.

Kunas tuleb Jumala Riik?

Jumala Sõna annab meile kaks kindlat tundemärki millede järele määratakse Jumala Riigi tulemist.

Esimene tundemärk: kui meie näeme täideminevat prohveti ettekuulutused viimase aja kohta, mis antud Kristuse Enda poolt (mitmesugused viletsused, kannatused ja „suur kurbtus, mida ei ole olnud maailma algusest“. Matt. 24, 21.)

„Kui teie näete, et see hakkab täide minema, siis teadke, et Jumala Riik on ligi“. Luuk. 21, 31. Paljud võivad ütelda, et rahvaste viletsused ja läbikatsumised juba on kätte jõudnud, aga Jumala Riiki pole veel. Kristus ei ütelnud, et Jumala Riik kohe viletsuste alguses tuleb, vaid et ta on siis juba ligi. „Teadke, et ta on ligi“. Jumala Riik ei tule nii kaua, kuni ei ole täideläinud kõik prohveti ettekuulutused, mis käivad viimase aja kohta. Nii on kindlaks määratud Kristuse poolt: „**Kõik peab täide (tõeks saama) minema, mis on kirjutatud**“ Luuk. 21, 22; 16, 17; Matt. 5, 18; 24, 35. Kõik rahvad peavad jooma läbikatsumise kibedast karikast. „**Nõnda ütleb vägede Jehoova: Vaata, häda tuleb välja ühest rahvast teise, ja suur kange tuul tõstetakse maa kaartest**“. Joh. 25, 32—33.

Teine tundemärk juba enam täpsamalt määrab Jumala Riigi maa peale tulemise aega. „**Nüüd on tulnud pääsemine ja meie Jumala vägi ja riik ja Kristuse võim**“: Ilm. 12, 10. Need sõnad ütles: „**vali hääl taevast**“ pärast seda, kui Miikael sai võidu lendava mao (saatana) üle.

Hääl taevast on õige tunnistus ja samal ajal see on Jumala äramääramine Tema Riigi tulemise aja kohta. **Aga kuidas määrata seda aega kui lendav madu saab**

maha visatud taevast? (Ilm. 12, 9). Näha füüsiliste silmadega Miikaeli vaimlikku võitlust saatanaga ei saa; on vaja teha vaimlik määramus selle sündmuse aja kohta. Selles samas 12. peatükis Ilmutusraamatus on antud see määramus, tänu Issandale. Siin räägitakse „**suure punase, seitsme peaga ja kümne sarvega lendava mao ilmumisest**“, kes „**viskas taevast maa peale kolmanda osa taeva-tähti**“ ja hakkas taga kiusama „**naist, kes poeglapse oli ilmale toonud**“. See sündmus sundiski Miikaeli astuma võitlusesse lendava maoga ja võitma teda ära. „**Talle Verega, oma tunnistuse sõnaga ja täielise ärasalgamisega enda elust, isegi kuni surmani**“. Ilm. 12, 11. Ei sõdinud mitte ainult Miikael, vaid ka tema vaimlikud sõbrad („inglid“—kaitsjad). Selle kohaga annab Jumala Sõna täpsa määramise Jumala Riigi maa peale tulemise aja kohta: **ta tuleb siis, kui punane lendav madu** (keda meie ajal õigusega nimetatakse punaseks hädaohuks) **saab ära võidetud Miikaeli poolt, siis saab lendava mao võim inimeste keskel ära hävitatud**. Seda sündmust võivad jälgida kõik inimesed, kes elavad selle ajani.

Pärast seda, **lühikeseks ajaks**, võtab võimu lendavalt maolt enda kätte „**metsaline (kiskja), kes tuleb välja merest**“: Ilm. 13, 7; Tan. 8, 10—12.

Kindlaks määrata täpsalt Jumala Riigi tulemise aega, s. o. ära näidata aasta, päev ja tund, on võimata. Kristus ütles, et seda päeva ja tundi teab ainult Isa: Matt. 24, 26. Iga vaimlikult tühjade isikute ettekuulutus selles küsimuses osutub valeks. Need inimesed, kes määravad Jumala Riigi tulemise tähtpäevi, või osutavad maailma

hukkamineku päeva, on vaimlikus tunnetamises äärmiselt arenemata. Suurt ebaausust selles küsimuses on üles näidanud adventistid enda vale ettekuulutustega. Rumalad on ka need, kes neid usuvad. Uskuma peab Kristust, Kes ütles, et seda päeva teab ainult Isa taevas. Valeprohveitite vaimlik pimedus seisab järgmises: maailma hukkaminek (s. o. patuste inimeste) ei kesta päev ega kaks, vaid pikem aja periood, mitme aasta jooksul. Ja viletsused lähevad ikka suuremaks ja suuremaks...

Aga Jumala Riigi tulemise tähtpäeva ära näidata ei saa sel põhjusel, et Taevane

Isa lühendab maailma raskete läbikatsumiste tähtaegu, pühade palvete peale. Selle tõe avas meile Kristus: Matt. 24, 22; Mrk. 13, 20. Aga sellepärast püüda määrata kindlaks kui palju Issand lühendab seda tähtpäeva, on kõige suurem julgus. Üldse, võim määrata aegu ja tähtpäevi on Jumala käes: Ap. teg. 1, 7. Isegi Kristus ei määra kindlaks seda päeva: Mrk. 13, 32. See päev tuleb „**äkki**“ — „**järsku**“, s. o. täiesti ootamata: Matt. 24, 42–44; Mrk. 13, 35–37; Luuk. 21, 34–35.*)

M. Smirnov.

Sadhu Sundar Singh — India kristlane-müstik.

Cand. theol. E. Öunapuu.

Sundari palve väest.

Sundari palvel on imevägi. Ka haiged on saanud terveks tema palve peale. Sundar harilikult keeldub seda Issandalt saadud imelist väge tarvitamast haigete tervestegemise otstarbel, kartes et inimesed hakkavad temale liigset tähelepanu pöörama. Kriitika selle Sundari väärvaete kohta eripeatükis.

Tseilonist on teada järgmine juhtumine. Kellegi suursuguse kristlase poeg oli suremas. Arstid olid tunnistanud ta seisukorra lootusetuks. Ema palus viimses lootuses Sundarit poja juure tulla, käed peale panna ja tema eest paluda. Sundar vastas: „Nendes kätes pole mingit väge ainult Kristuse läbinaelutatud kätes on vägi“. Viimaks oli Sundar nõus haige majasse minema. Ta

palus haige eest ja pani käed haige pea peale. Kolm päeva hiljem nägi Sundar poissi oma kõnekoosolekul.

„Seal nägin ma, et inimesed mind kui imetegijat vaatlevad, ehküll ma nende olin kinnitanud, et see vägi, mis tervist tõi ei olnud mitte isiklikult minust, vaid see oli Kristuse vägi—vastus minu palvele“. See katkend Sundari tunnistusest kinnitab, et ta tõesti Kristuse väge omab, sest ainult seal, kus valitseb sügav alandus ja enda tühisuse äratundmine, võib ennast avaldada Elava Kristuse tervestegev vägi (vaata N. Smirnovi „Eindrücke über Ther. Neumann v. geistl. Standpunkte aus betrachtet“ —lhk. 10).

Milliseid iseäraldusi näeb Sundar Singh kristlikus müstikas ja milles lähevad need lahku paganlikust.

„Ma püüdsin rahu leida abinõudega, mida pakuvad Indias esitatud usundid: hinduism, buddism, mohammedanism — aga ei võinud sealt midagi leida. Ma püüdsin end ise päästa; küll uurisin erilise põhjalikkusega kõiki meie raamatuid; küll nägin vaeva (võitlesin), et kätte saada rahu ja rõõmu. Ma tegin häätegeusid, tegin kõik, mis võiks rahu juure viia, aga ma ei leidnud seda, sest ma ei suutnud seda endale luua“.

„Kristuses leidsin ma seda, mida hinduism ja buddism ei suutnud anda—rahu ja rõõmu juba siin maa peal“. Sundari nende sõnade taga on varjatud, nagu meie eelpool osaliselt juba nägime, ta heitlusrikka tõeotsimise lahendus ja vaimliku ilma reaalne kogemuslik kaemus.

Ehkki hinduismi ja buddismi kirjades rohkesti on juttu šantis't, — s. t. rahust, siiski näitas tegelik otsimine Sundarile, et rahu, millest need kirjad kõnelevad ja

*) Kirjakohad on toodud venekeelse tõlke järele.

mida Sundari hing nii sügava januga igatses oli ainult mõiste-abstraktsioon ja ei olnud nende üldises usundi süsteemis, kui usufilosoofiline targutusobjekt, tegelikult mitte saavutatav. Sundar osutab, ainult teatud troostile, mida pakub temale õppimine hindude pühadest raamatutest, kuid tähendab sealjuures, et hing jäi endiselt nälgima tõelise rahu järele, s. o. olemuse järele, millega vaimlikult toitudes hing tunneks end täiesti rahuldatuna, tasakaalustatuna ja selles olekus, millisena Jumal ta on loonud—see on hinge müstilise ühenduse otsimine oma Loojaga.

Alles siis, kui Sundar sügavas patukahetsuses ja ilma tõelise rahuta hukkamistumise paratamatuse ahastuses vaimus Kristuse jalge ette langes Kolgatal, leidis ta selle ammuigatsetud rahu kui Kristuse Olemuse, mis temale ikka sügavasti südamesse on alale jäänud. Seda vaimlikku Kristuses leitud rahu eraldab Sundar teravalt igasugusest ilmalikust rahulolekust või rahuldustundest. Sundar ütleb: „See südame rahu on kõige suurem selle maailma ime—meie leiame rahu ainult Kristuses. See Kristuse rahu (millest Sundar räägib), nagu avab Nataly Smirnov omas sügavas vaimlik-psühholoogilises analüüsis, on eeltingimus mille juures võimalikud sisemised valgustused ja vaimlikkude probleemide lahendamise teravus.

Kui Sundarilt küsiti, kas see on rahu, mille kohta ap. Paulus ütleb, et ta on ülem kui kõik mõistus (Viilipi 4, 7), siis vastas ta: „Ja, see pole mitte ainult rahu, mis on üle kõige mõistuse, vaid rahu; mis ka kõike mõistust valgustab“. See rahu on ühtlasi Kristuse juuresoleku tunnus. „Sagedasti tunnen ma Kristuse juuresolekut ilma Teda oma ihulikkude silmadega, nagu, ümberpöörduvisvisioonis — või vaimusilmadega nagu ekstaatilistes läbielamustes, nägemata. „Mida lähemale tullakse Kristusele, seda selgemini tuntakse Tema juuresolekut; Tema juuresolek annab mulle ükskõik missuguses olukorras rahu, mis on ülem kui kõik mõistus“.*) See rahu on püsiv — vastupidiselt ilmalikule „rahule“. — Kristuse rahu rasketes tagakiusamistes ja suurtes hädaohtudes ainult suureneb.

Ajast, mil Sundar kolm ööd-päeva pimedas kaevus mädanevate laipade keskel viibis, jutustab ta järgmist: „Ihulik kannatus oli suur, aga vaimus olin rõõmus. Ma hakkasin Jumalat paluma — seal hoo-

vas Tema rahu minu südamesse, nii et ma selle õudse koha, kus viibisin, sootuks ära unustasin. Imeline rahu täitis mu südant nii armsasti, et ei suuda seda kirjeldada. Iialgi pole Jeesuse rahu õndsust, mis palve läbi saavutatakse nii rikkalikult kogenud kui nendel päevadel. Kristuse rahu muutis minule selle sügava lehkava kaevu taevariigiks. Niisugust rahu ja rõõmu ei või maailm mitte anda — ainuüksi Jumal võib seda. Kui ma selles kaevus istusin, läbistas mind mõte, et kunagi varem pole mu elus olnud sellist rõõmu kui ma vanematekodus mugavuses ja külluses elasin. Kust see kõik tuli, et rõõm nii ülekallavalt minu südamesse hoovas selles hirmsas augus? Mulle sai selgemaks kui kunagi varem, et Jeesus elab ja et Tema oli see, kes mu südamele rahu ja rõõmu kinkis“.

„Ümberpöörmise juures antakse ka sügav sisemine Kristuse rahu ja kõikide tundmuste äravaikimine Kol. 3, 15 — 15. See imeline Issanda and hoidub sügavasti alal südames ja kõigutada seda inimese sees ei suuda mingisugused tormid, mis elu pinda mõõda libisevad“, ütleb meie aja suurimaid kristliku ilma õigeid müstikuid ja vaimlik pedagoog Nataly Smirnov¹⁾ Kristuse rahust, mida Jeesus valab oma õpilaste südamesse. Sama kogemust kinnitab Sundar: „Minu hing sarnaneb merele. Pealispinnal on küll lainetusi ja tormisid, aga all sügavas valitseb kõikumata rahu“. Kristuse rahu peegeldub kogu Sundari olemusest; juba väliselt eraldab see teda teistest harilikkudest inimestest.

Kogu Sundari sisemise müstilise elu keskpunkt on Kristus. Ka nägemustes näeb ta Kristust sagedasti. Paganlikku müstikasse võtab Sundar pärast Elava Kristuse vastuvõtmist täiesti eitava suhtumise eraldades kindlasti ja selgesti sellest ristiusu müstika.

Vedânta²⁾ kohta kirjutab Sādhu: „Vedânta filosoofia õpetab: nagu lumeräitsakad oma algelementidesse lagunevad ja langedes jõega, mis voolab ookeani, ühinevad, nii sulavad ka inimhinged nagu lumehelbed tunnetuse tules — kaotavad oma individuaalse eksistentsi ja pöörduvad tagasi et ookeaniga, s. o. brahmaga³⁾ ühineda“. Sundar lükkab ümber selle õpetuse: „Kui meie selle õpetuse omaks võtaksime, siis

¹⁾ Mis teie Elavat surnute juurest otsite.

²⁾ Vedânta—india müstiline filosoofiasüsteem.

³⁾ Brahman—jumalus

peame tunnistama, et peale brahmani veel teine jõud eksisteerib; sest nii kui külm vee kõvaks külmetab ja üksikud lumeräitsakad toob eraldatud individuaalsele eksistensile, nii hoiab see jõud kõik mitmesugused eluvormid eraldatud eksistensidena ja takistab neid brahmas reabsorbueerida¹⁾. Samuti lükkab Sundar Püha Vaimu väega aluse alt ära hindude igivana müstilisel maya õpetusel, mille järele kõik olla maya (pettus) väljaarvatud brahman (jumalus).

Panteism, mis india müstikale väga omane läbides paljusid müstilisi süsteeme, on Sundarile kui kristlasele vastuvõtmatu.

Buddistide tippsaavutuse — nirvâna kohta, mis nende õpetuse järele tähendab kõikide soovide — nii heade kui ka kurjade kustumist, ütleb Sundar: „Kui buddistid peaks silmas ainult kurjade himude (soovide) hävitamist, siis ühineksid selles nendega kõik tõetsijad, aga nende vaade on see, et igasugune soov, olgu hea või kuri, peab saama ära hävitatu. Sundar näitab, et see on isegi loogiliselt võimatu: „Kui täielik lunastus kõikide soovide kustumises seisab, siis on soov soovi surmata ise ka soov. See on nii nagu püüaks keegi tuld kustutada tulega, või vett kuivatada veega. See on täiesti võimatu ja käib vastu ka iga sugusele looduseadusele“. (Kõnelemata vaimlikkudest seadustest). Tõsiasi, et Looja on andnud meile vaimlised ja meelelised tajud, leiab Sundar Looja soovi, et meil oleks teatav ühendus ümbritseva loodusega nii meelelise kui vaimlisega, aga see tähendab ühtlasi ka õigete soovide jaatamist.

Islami müstika kohta, mis end kujukalt sufismis avaldab, tähendab Sundar: „Hindude hulgas on vedântiinid, kes oma usu jaoks tarvitavad loosungit: brahmâsmi (mina olen brahma); nii mohammedlaste hulgas sufid tarvitavad loosungit: anâ'l hakk (mina olen tõde), sealjuures on aga suurem osa neist tõelisest tõetunnetusest nii kaugel, et nad tõde pilkavad.

Sundar iseloomustab: „Vedânta õpetab, et lunastus (moksa) tähendab absorptsioon.

¹⁾ Sundar Singh, Das Suchen nach Gott.

ja nimelt brahmas teadmise läbi, mis nende õpetuse järele kõik pettuse eemaldavat. Buddhism rõhutab, lunastus olla soovi kustumine, s. o. nirvâna; sufide seletuse järele lunastus olla fanâ fi'llâh — **hävinemine jumalas**. Kristlikus müstikas, märgib Sundar ära, pole isiksuse hävitamist, nagu sufismis, vaid siin nõutakse ainult kõige patu ja kurja himu hävitamist, mis viivad hinge hukatusesse.

„Patule ja maailmale ära surra ja nii elusse minna ja alati Jumalas elada — see on tõeline elamine Jumalas (bakâ fi'llâh) aga mitte hävinemine jumalas (fanâfi'llâh) ja see on realiteet“.

Leides Kristuses enda Ärapäästja ja Lunastaja, võtab Sundar omaks ka kristlaste — usuvõitlejate saavutusvahendid. Meditatsioon ja kontemplatsioon nihkuvad tahaplaanile peatähtsuse omandab palve. Sundar teeb selget ja kindlat vahet meditatsiooni ja kristliku palve vahel. „Kui ma hinduismi harjutasin, veetsin päevas mitu tundi meditatsioonis. — See aitas mind vaimlisi asju näha, aga vaimlikke realiteete ei suutnud ma mitte haarata. Ma teadsin, mis tähendab sisemine vaatlus (meditatsioon) aga ei teadnud mitte, mis on palve.

Kaua aega olin ma harrastanud meditatsiooni aga rahu see ei suutnud tuua, alles siis, kui ma palvetama hakkasin, olen Jumala ligiolekut tunnud. — Üks ainuke lihtne palve Jeesule on mind võrdlemata rohkem aidanud kui kõik meditatsioonid kokku“.

Põhilise tähtsuse müstilises elus annab Sundar palvele. Ta isiklikult võtab endale alati päeva jooksul aega kontsentratsiooniks ja palveks. Päeval, mil ta ole saanud küllaldaselt palveta ja, tunneb ta oma vaimseta jõudude nõrgenemist ja tunneb end halvasti.

Sagedasti võtame vähe aega palveks, sellepärast kaotame kindluse ja väe. On vajalik aegajalt päevas rohkem kui tund aega palvetada — kõige parem varahommikul. Alguses tunneme Tema õnnistust. Hiljem märkame, et Ta meid üksi ei õnnista, vaid õpetab meid ka palvetama.

(Järgneb).

Üksik number 20 snt.

Ajakirjas avaldatud tööde järeletrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna on keelatud.

Ilmus 21. detsembril 1936. a.